

БАТЬКІВСЬКИЙ АВТОРИТЕТ

Дитина не слухає, робить на зло, відмовляється спілкуватися, звертається до батьків грубо та агресивно, нікого не чує, ігнорує батьків.

І в якихось випадках ситуація заходить вже занадто далеко (діти впадають в небезпечні розваги; зв'язуються з неблагополучними компаніями; наражають себе на небезпеку; ігнорують турботу батьків). Відсутність батьківського авторитету – це не «він (вона) мене не слухає», це небезпека для дітей. Вони залишаються беззахисними перед невідомими для них загрозами.

Ми можемо говорити про уявну стабільність, якщо батьки вважають:

- «у нас все нормально, один раз сказали і як шовковий»;
- «з авторитетом у нас все відмінно: тільки нагадаємо про ремінь і всі слухаються»;
- «в нас немає проблем з поведінкою. В нас діти знають, що якщо не слухаються, будуть покарані, і все у нас в порядку»;

Це не авторитет батьків. Це страх дітей. Дисципліна, послух, старанність дітей без поваги і довіри до батьків – це результат залякування та дресирування.

Справжній захист дитині надає довіра та повага до батьків. Це і є авторитет батьків.

Але як донести до дитини найважливіше, якщо вона зачиняється і не чує? Діти прекрасно все чують. Вони чують критику, знецінювання, брехню, агресію. І саме тому зачиняються від всієї іншої інформації.

Давайте проаналізуємо, чому ваші діти «не чують» вас?

- 1) Ви диктуєте як бути, не надаєте вибору, критикуєте або обесцінюєте вибір дитини, караєте
- 2) Ви брешете у ваших доводах, наводите неіснуючі приклади, спотворюєте інформацію, надаєте помилкові орієнтири
- 3) Надаєте абстрактні, незрозумілі доводи, всі ваші аргументи незрозумілі дитині, ваші доводи стосуються далеких, нереальних величин, ваші доводи ґрунтуються на незрозумілих дитині поняттях
- 4) Дуже багато емоцій. Ви так нервуетесь, що за емоціями втрачаєте суть, кричите, зриваєтесь, психуєте, «звалюєтесь» в образи
- 5) Ви вимагаєте від дитини неможливого і не знаєте її реальних особливостей розвитку й сприйняття, ви розмовляєте з дитиною на своїй мові і вона вас не розуміє, ви чекаєте від дитини висновків і дій, на які вона ще не здатна, ви караєте за невиконання того, що вона в принципі поки що виконати не може.

Як проявляється відсутність батьківського авторитету у дітей різного віку:

4 – 7 РОКІВ

Ми можемо спостерігати:

- капризи, істерики
- нескінчене «хочу»
- діти не чують слова «ні» і «не можна»
- діти можуть проявляти агресію до інших дітей
- «все тільки моє»
- «всі навколо зобов'язані задовольняти всі мої бажання»

7 –11 РОКІВ

Ми можемо спостерігати:

- споживче відношення до батьків
- відмову від виконання обов'язків
- ігнорування прохань і зауважень
- грубість по відношенню до батьків
- агресію до інших дітей

Це не «переростається»! Такі звички закріплюються у дитини.

11 –13 РОКІВ

Ми можемо спостерігати:

- конфлікти в школі
- відмова навчатися
- ультиматуми батькам
- життя «в гаджетах»
- відсутність інтересу до розвитку.

Доступ до психіки підлітка мають тільки ті люди, які мають для нього авторитет. Це закон. Закон сприйняття відносин в підлітковому віці.

Авторитет батьків – це баланс поваги, довіри і любові. Він потрібен для безпеки і впевненості дитини. Авторитет батьків вберігає дітей від більш важливих проблем і ситуацій. Для дітей це захист і стан впевненості. Для батьків це спокій за своїх дітей.

Якщо не встановити авторитет завчасно та правильно, ми отримаємо:

- ✓ Істерики, неконтрольовані капризи
- ✓ Підліткові кризи, абсолютне несприйняття батьків
- ✓ Відмова від навчання і конфлікти з однолітками.

Авторитет – це баланс чітких правил та їх виконання, взаємної довіри та поваги. Для дітей це захист і стан впевненості. Для батьків це спокій за своїх дітей.

7 КРОКІВ ДО БАТЬКІВСЬКОГО АВТОРИТЕТУ

1) Взяти на себе відповідальність за виховання і розвиток своєї дитини
Важливо зрозуміти, що тільки батьки у відповіді за те, що відбувається з дитиною, якою вона росте.

Ми можемо помилятися в тому, що школа або бабусі, або самі діти займаються вихованням дитини та перекладати на них відповідальність. Наші омани в тому, що ми не можемо вплинути на дитину, що дитина безконтрольна, що діти некеровані.

2) Розвиток самовладання і самоконтролю батьків

Важливо розуміти, що насильницькими методами авторитет не встановлюється. Так можна залякати дитину, але не викликати в неї поваги. Крики і фізичні покарання дитини – це крайня міра при повному безсиллі батьків.

Ми помиляємося в тому, що кричимо на дитину, щоб вона слухалася; з'ясовуємо відносини при дітях; ображаємо когось при дітях; ображаємо дитину.

Омана, що авторитет – це страх батьків, «ходіння по струнці» при батьках, залізна дисципліна і послух.

Авторитет батьків – це самоконтроль дитини.

3) Встановити та дотримуватися правил і кордонів в родині.
Система правил має бути єдиною для всіх членів родини; її повинно дотримуватись завжди; вона має базуватись на цінностях та традиціях родини.

Помилки, яких ми припускаємось:

- правила постійно змінюються в залежності від настрою батьків
- у всіх членів родини різні норми та вимоги
- у батьків різна реакція на порушення.

Ми можемо помилятися, що продумані правила обмежують родину, що це сумно, що правил складно дотримуватись.

4) Встановити систему стягнень та заохочень

Важливо не тільки карати, а й заохочувати (треба звикнути, що ми маємо давати дитині 80 % похвали, підтримки та заохочень і тільки 20 % критики і покарань).

Наші помилки в цьому:

- покарання занадто жорсткі
- покарання спонтанні і залежать від настрою батьків
- стягнення не відбувається взагалі – батьки сердяться, грозяться, але не виконують обіцяне

- батьки карають дітей в емоціях, просто зриваючись на них.

Наші омани в цьому:

- покарання (наслідки і стягнення травмують психіку дитини)
- якщо карати дітей, то вони втрачають довіру до батьків.

Якщо для дитини існують якісь певні наслідки її проступків, якоїсь негативної поведінки, порушень якихось її задач і обов'язків, це не є травмою для дитини. Нормальні, здорові стягнення та наслідки показують варіанти відповідальності – якщо я хочу, щоб були негативні наслідки, я роблю (наприклад, те що заборонено), приймаю готовність до таких наслідків, розумію, що буду покараний (на). Якщо ні, я дію в межах дозволеного. Формується відповідальність дитини за свої дії.

5) Встановити особисті кордони дитини. Повага до кордонів дитини (територіальним кордонам, емоційним, фізичним). Встановлення таких самих кордонів по відношенню до себе.

Наші помилки в цьому:

- в тотальному контролі дитини
- в повній свободі дитини.

Наші омани в цьому:

- «Які особисті кордони? Він (вона) ж дитина!»
- «Доки він (вона) живе в моєму домі, я буду повністю його (її) контролювати»
- «Якщо надати йому (їй) свободу, то він (вона) зовсім вийде з під контролю».

6) Особистий приклад батьків (це те що бачать наші діти)

Помилки, яких ми припускаємось:

- ставимо вимоги, яким самі не відповідаємо
- залишаємо дітям тільки обов'язки, а собі – права

Наші омани в цьому:

- вони маленькі, вони ще не розуміють
- я дорослий, мені можна.

Вправа. Задумайтесь, якщо б ви були іншою людиною, хотіли б ви бути схожими на вас? Чому? (при будь-яких варіантах).

Також це і з вашими дітьми.

7) Встановити в родині взаємну повагу дітей та батьків.

Важливо розуміти:

- ☐ Повага – це взаємна характеристика
- ☐ Повага не з'являється за вимогою
- ☐ Повагу дитини необхідно заслужити.

Помилки батьків:

- Вимагати поваги

- Демонстративно нешанобливо відноситись до дитини
- Демонструвати нешанобливе ставлення до інших людей.

Що вам надає така система, покроковий план? Повагу дітей. Діти слухаються вас не через страх, а із поваги. Діти вміють контролювати себе, і у відсутності батьків, зберігають правильну модель поведінки. Батьки контролюють процес виховання дітей, він не іде спонтанно. У дітей гарна самооцінка, вони впевнені у собі. Батьки спокійні за своїх дітей, їх успішне майбутнє.

З чим можуть бути складнощі?

- навчитись контролювати себе
- звикнути до послідовності дій
- привчити себе і дітей до системності.

УСВІДОМЛЕНЕ БАТЬКІВСТВО

Усвідомлені батьки постійно розвиваються і навчаються, вони цікаві для своїх дітей. Вони аналізують поведінку і звички своїх дітей, шукають справжні причини, намагаються завжди докопатися до кореня проблем. Навіть з м 'яким характером доводять свою правоту, коли це доречно. Вміють домовлятися з дітьми і завжди поліпшують ці навички. Не соромляться говорити з дитиною, навіть на «незручні» теми. Вміють знаходити правильний підхід до своєї дитини. Навіть при великій зайнятості приділяють час дитині. Знають як домогтися поваги дитини і побудувати відносини.

Як стати усвідомленими батьками?

- ✓ Треба розвинути самовладання. Коли ви не контролюєте себе, ви не можете контролювати ситуацію
- ✓ Розробити систему. Правила, кордони і норми поведінки працюють тільки тоді, коли вони зведені в чітку систему правил, стягнень і заохочень
- ✓ Набути впевненості в своїх діях. Діти прекрасно бачать, коли ми не впевнені в своїх словах, а значить – можна на ці слова не звертати уваги
- ✓ Набути принциповості. Позиція – жорстка, вирази – м'які.
- ✓ Отримати повагу дітей і визнання вашого лідерства.

Коли ви авторитет для вашої дитини, вам не потрібно кожного разу доводити правоту ваших слів і позицій.

Головне, для того щоб діти вас слухали, поважали, жили по вашим правилам, треба підвищити свій батьківський авторитет.

Якщо ваш авторитет є високим, то правила поведінки в родині, які ви встановили, виконуються автоматично. Діти сліdkують за своєю поведінкою. Вам не потрібно вмовляти та переконувати по сто разів. Дітям важлива ваша

думка, цінні ваші поради. Ви з дітьми чуєте і розумієте один одного. Покарання можуть взагалі покинути вашу систему виховання, вони вам просто не будуть потрібні.